

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/526/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711215497
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1711215497.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: L. P. J., J.. S.. Z.., IČO: XX XX XX XX, H.Ú. K.. Č.. X, T., zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., IČO: 36 613 843, Údernická ul. č. 5, Bratislava, proti odporcovi: D. H., nar. XX. X. XXXX, bytom S. K.. Č.. XX, J., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: J. W. Z., IČO: XX XXX XXX, M. K.. Č.. X, T., zastúpený: HKP Legal, s. r. o., IČO: 36 727 334, Sasinkova ul. č. 6, Bratislava, o zaplatenie istiny 2. 977, 22 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 21. júna 2013, č. k. 8C/160/2012 - 128, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdzuje.

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania zamieta.

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 76, 10 eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. a vecne tým, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, spočívajúcich v odmene advokáta za poskytnutie právnych služieb nepriznal z dôvodu ich neúčelnosti, nakoľko právny zástupca vedľajšieho účastníka oznámil vstup do konania, o predmete ktorého nemal žiadnu vedomosť, uplatnil si náhradu trov konania a preto úkon - prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, nie je úkonom v tomto konaní preukázaným s tým, že v jedinom písomnom podaní vo veci samej, okrem námietky premlčania, neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by sa na túto konkrétnu vec vzťahovali, nakoľko dané podanie obsahuje iba výpočet všeobecne formulovaných tvrdení, ktoré sa nachádzajú už vo všeobecných vzoroch podaní zverejnených na internetovej stránke vedľajšieho účastníka. V dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z toho, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesijná organizácia založená za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov z vlastného podnetu, pričom splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov na jeho zastupovanie v súdnom konaní a nakoľko je vedľajší účastník združením založeným na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa, je predpoklad, že samo združenie bude disponovať kvalifikovanými odborným prostriedkami na zabezpečenie pomoci spotrebiteľovi. Poukázal na skutočnosť, že účelom právneho zastúpenia je predovšetkým zastupovanie záujmov svojho klienta, avšak v danom prípade bolo potrebné skonštatovať, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a nehospodárne, nakoľko združenie sa samo prezentuje ako inštitúcia spôsobilá poskytnúť ochranu spotrebiteľovi aj v rámci súdneho konania. Výrok, ktorým odporcovi náhradu trov konania nepriznal, odôvodnil vecne tým, že odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník a navrhol uznesenie v časti výroku o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že uznesenie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietol, že je nesporné procesné zavinenie zastavenie konania navrhovateľom, z dôvodu ktorého bolo povinnosťou prvostupňového súdu rozhodnúť o náhrade trov konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. a nie rozhodnúť tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Poukázal na skutočnosť, že vedľajší účastník je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov s tým, že prejednávacia právna vec je typickým spotrebiteľským sporom, pričom základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívnym zásahom štátu prostredníctvom zákonodarnej a súdnej moci dosiahnuť vyváženú faktickú nerovnováhu spotrebiteľa vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, ktorý má mocenskú, ekonomickú a právnu nadvládu nad spotrebiteľom, vyplývajúcu z okolností uzatvárania predformulovaných štandardných zmlúv, v ktorých zmluvné podmienky stanovuje dodávateľ a preto stanovisko popierajúce význam právneho zastúpenia považuje za účelové a zjavne nesprávne. Namietol, že výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je nielen absurdný, ale najmä odporujúci zákonom Slovenskej republiky a tiež predpisom Európskej únie, nakoľko pri jeho aplikovaní by nebolo možné prostredníctvom združenia riadne, účelne a efektívne chrániť a presadzovať práva a oprávnené záujmy spotrebiteľov, a teda ani plniť základnú úlohu spotrebiteľského združenia, stanovenú legislatívou Slovenskej republiky a Európskou úniou. Vytkol prvostupňovému súdu, že svojím postupom a nepriznaním náhrady priamo poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka, garantovaných okrem iného v paragrafe 93 ods. 4 O. s. p. a znemožnil mu tak reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom, čím spotrebiteľovi odňal právo na kvalifikovanú právnu pomoc spotrebiteľského združenia v rámci občianskeho súdneho procesu. Vedľajší účastník poukázal na rozhodnutia iných krajských súdov; uznesenia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2Co/16/2012 zo dňa 23. 2. 2012, sp. zn. 18Co/16/2012 zo dňa 23. 2. 2012, 7Co/19/2012 zo dňa 28. 2. 2012, sp. zn. 19Co/13/2012 zo dňa 3. 4. 2012, 16Co/33/2012 zo dňa 16. 4. 2012, uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/367/2011 zo dňa 14. 3. 2012, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 10. 2012, sp. zn. 13Co/284/2012, sp. zn. 16Co/283/2012 zo dňa 27. 9. 2012, sp. zn. 15Co/169/2012 zo dňa 9. 8. 2012 a ďalšie, v ktorých vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania priznaná bola. Vedľajší účastník zároveň navrhol v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom súdu prvého stupňa, konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. prerušiť a požiadať Súdny dvor Európskych spoločenských štátov o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že navrhuje uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti a zároveň si uplatnil trovy, ktoré mu vznikli v odvolacom konaní. Poukázal na skutočnosť, že cieľom J. W. Z. je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov z pozície vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O. s. p.) s tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže podľa údajov registrácie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, samotné združenie má vo svojich radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie a podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z. z., má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva s tým, že tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012 a v rozhodnutí pod sp. zn. 3Cob/259/2011, v ktorých náhrada trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi priznaná nebola. Navrhovateľ ďalej uviedol, že z jeho vlastnej skúsenosti má vedomosť o tom, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, z čoho je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade, navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania s tým, že rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Z generálnej plnej moci, ktorú združenie udelilo právnomu zástupcovi

vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnej služby bez ďalšieho konkrétneho pokynu združenia a preto je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník má vôbec vedomosť o tom, že do predmetného konania vstúpil, čím nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. Z uvedených dôvodov navrhovateľ trovy konania vedľajšieho účastníka nepovažoval za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva, nakoľko Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca odporcu, ktorý o jeho vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/35/2012, sp. zn. 13Co/36/2012). Navrhovateľ mal za to, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania a na túto skutočnosť správne súd prvého stupňa prihliadol, keď vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. K návrhu vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie navrhovateľ uviedol, že tento návrh nie je dôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania a v zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov a preto Súdny dvor Európskej únie v žiadnom prípade nemôže vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom Európskej únie, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci. Navrhovateľ mal z uvedeného dôvodu za to, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu a skutočnosť, že vedľajší účastník sa na jednej strane prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, na druhej strane však jeho urputná snaha o predloženie prejudiciálnych otázok na Súdny dvor Európskej únie ohľadom nároku Združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, navodzuje dojem ochrany svojich záujmov, z dôvodu ktorého návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky považuje za nedôvodný, účelový, nakoľko prisúdenie náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu.

Odporca sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka na jeho strane nevyjadril a odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne a odvolaniu vedľajšieho účastníka nie je možné priznať úspech.

V posudzovanej veci si navrhovateľ, na ktorého bola postúpená pohľadávka, ktorá je predmetom sporu z obchodnej spoločnosti R. Ú. T., I. J., uplatnil voči odporcovi nárok na zaplatenie istiny 2. 977, 22 eur (89. 691, 62,- Sk) s príslušenstvom.

Z obsahu spisu vyplýva, že J. W. Z., M. K. Č. X, T., zastúpené HKP Legal, s. r. o., dňa 20. 4. 2012 súdu prvého stupňa oznámilo, že na strane odporcu vstupuje do konania ako vedľajší účastník, požiadal o zaslanie návrhu na začatie konania s prílohami, vzniesol námietku premlčania a navrhol priznať náhradu trov konania.

Navrhovateľ svojim písomným podaním zo dňa 1. 10. 2012 zobral návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, navrhol zastavenie konania, vrátenie súdneho poplatku a zároveň sa vyjadril k otázke náhrady trov konania vedľajšieho účastníka.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že o možnosti vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka takej právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (za ktorý sa podľa poznámka 10a považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), je účinné od 15. 10. 2008 a bolo zavedené do Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Cieľom novej právnej úpravy podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu, bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu, ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia.

Právo spotrebiteľov združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeníach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov, vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa,."). Takto založené združenie sa môže na súde podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav, rovnako ako sám spotrebiteľ. Práva spotrebiteľov teda môže združenie chrániť tým, že sám podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže podľa § 26 ods. 5 O. s. p. zastupovať účastníka na základe plnomocenstva, alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O. s. p.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 93 ods. 4 výslovne stanovuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval.

Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc konaní pred súdmi. Pod pojem „každý“ spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie je vylúčený z voľby, akým spôsobom toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatní, ale musí počítať s tým, že vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi.

Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. Paušálny vstup J. W. Z. do všetkých konaní, v ktorých vystupujú ako navrhovatelia týmto združením označené subjekty bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka, nepovažuje odvolací súd za dôkaz o vôli združení naplniť cieľ stanovený v článku IV, bod 1, 2 (písm. a/ až h/) Stanov J. W. Z.. Paušálny vstup tohto združení do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania, najmä keď sa združenie dalo zastúpiť advokátom, navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Z uvedeného vyplýva, že odporca tohto konania nielen ako spotrebiteľ nepožiadala vedľajšieho účastníka na svoju ochranu v tomto spore, ale je nutné zdôrazniť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesionálna organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu bez toho, aby sa vôbec s odporcom kontaktovala a zároveň splnomocnila advokátsku kanceláriu na svoje zastupovanie v konaní, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníctva vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho do konania vstupuje.

Odvolací súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že paušálnosť vstupu vedľajšieho účastníka aj do tohto konania preukazuje jeho absolútna neznalosť priebehu konania, nakoľko svojim odvolacím návrhom napadol nesprávne právne posúdenie prvostupňového uznesenia spočívajúce v tom, že súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a to napriek tomu, že súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane sa náhrada trov konania nepriznáva.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca (§ 146 ods. 2 O. s. p.).

Zákonné ustanovenia § 96 ods. 1, 2 O. s. p. rešpektujú žalobcu ako dominus litis. Späťvzatie návrhu na začatie konania je procesný úkon žalobcu voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby sa ďalej nekonalo a o veci meritórne nerozhodlo. Vo vzťahu k žalobcovi nie je súd oprávnený skúmať, aké dôvody ho viedli k takémuto dispozitívnemu úkonu, keďže v prípade späťvzatia návrhu je povinnosťou súdu skúmať iba to, či má žalovaný vážne dôvody nesúhlasiť so späťvzatím v dôsledku ktorého, v prípade zastavenia konania, by mohol utpieť nejakú ujmu alebo byť ukrátený na svojich právach. Otázkou, či a ktorý účastník konania zaviniť jeho zastavenie, otázku dôvodnosti podaného návrhu na začatie konania môže súd posudzovať čisto z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, nakoľko by išlo o posúdenie dôvodnosti nároku vo veci samej a i po zastavení konania, by súd ďalej mal skúmať dôvodnosť nároku vo veci samej.

V prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatia návrhu skúma súd iba to, či ku dňu podania návrhu bol tento podaný dôvodne, rozhodujúci je teda stav, ktorý je tu v deň podania návrhu, všeobecne je teda možné uviesť, že aplikácia ust. § 146 ods. 2 veta druhá prichádza do úvahy ako dôsledok správania odporcu po tom, čo bol podaný návrh na začatie konania a toto správanie odporcu bolo dôvodom späťvzatia návrhu. Súd nie je povinný skúmať dôvod späťvzatia návrhu a ak tento nie je zřejmý zo samotného späťvzatia alebo z verbálneho prejavu účastníka konania, o náhrade trov rozhodne podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. Je síce pravdou, že z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť vždy ten účastník, ktorý zobral návrh na začatie konania späť, avšak bez ďalších súvislostí tento výklad by mohol mať za následok absurdné závery pre rozhodnutie o náhrade o trovách konania. Vnútrošná pohnútkou navrhovateľa vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje procesnej zodpovednosti navrhovateľa na zastavení konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 146 ods. 2 O. s. p. Nie je pritom vylúčené, aby súd súčasne dospel i k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 150 O. s. p. (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). O náhrade trov konania pri späťvzatií žaloby (v sporovom konaní) súd preto vždy rozhoduje podľa ustanovenia §146 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 150 O. s. p.

Predpokladom aplikácie ust. § 146 ods. 2 O. s. p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania je (okrem iného), dôvodne podaný návrh na začatie konania. V posudzovanej veci sa navrhovateľ návrhom zo dňa 14. 11. 2011 domáhal voči odporcovi zaplataenia istiny 2. 977, 22 eur (89. 691, 62,- Sk) s príslušenstvom, pričom navrhovateľ zobral návrh na začatie konania späť v celom rozsahu, navrhol konania zastaviť a preto procesne zastavenie konania zaviniť.

V prípade, ak je zastavenie konania zavinené účastníkom, súd prizná ostatným účastníkom (druhej strane) náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva.

V posudzovanej veci však odporcovi v tomto konaní žiadne trovy nevznikli a po späťvzatií návrhu na začatie konania, bolo toto konanie zastavené.

Vzhľadom na to, že vedľajší účastník vystupoval na strane odporcu a k zastaveniu konania došlo z dôvodu zavinenia navrhovateľa, nakoľko tento vzal späť návrh na začatie konania, bol by navrhovateľ povinný uhradiť trovy konania odporcovi a pretože vedľajší účastník zdieľa osud účastníka na strane, ktorého vystupuje, mal by vedľajší účastník právo na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník bol zastúpený advokátom (advokátskou kanceláriou) a uplatnil si trovy konania za dva úkony právnej služby, ktoré však nevyčíslil a preto správne prvostupňový súd skúmal, či trovy konania uplatňované vedľajším účastníkom v prvostupňovom konaní boli účelne vynaložené.

Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka), musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania a ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto tvrdenému nároku. V tomto konaní nie je možné považovať trovy vynaložené vedľajším účastníkom, presnejšie uplatnené vedľajším účastníkom za účelné.

Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc je možné vyvodit' z článku 47 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý v podstate znamená, že trovy právneho zastúpenia možno považovať za účelne vynaložené trovy, nakoľko každý má právo na to, aby bol zastúpený advokátom, avšak trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo obranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok a aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože mal plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne. To platí ako na trovy, ktoré boli označené ako nevyhnutné, i pre trovy právnej pomoci. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia však nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností a to platí aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej, keď v posudzovanej veci jediným úkonom vedľajšieho účastníka, bolo jeho oznámenie o jeho vstupe do konania, vznesenie námietky premlčania a uplatnenie trov, ktoré mu podľa jeho názoru týmto vstupom do konania vznikli (viď č. I. 26 spisu).

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní zároveň navrhol konanie prerušiť v zmysle citovaného zákonného ustanovenia za účelom rozhodnutia o prejudiciálnej otázke, špecifikovanej v odvolaní.

Odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol z dôvodu, že cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011).

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd dospel k záveru, rozhodnutie súdu prvého stupňa, napadnuté vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zaviniel zastavenie konania a preto odporcovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporcovi však, ako už odvolací súd uviedol vyššie, v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka á 66,73 eur (1 úkonu), režijný paušál á 9, 37 eur, 20 % DPH, spolu v sume 76, 10 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.